

въ французскитѣ Алпи, и хармонизирани за единъ гласъ и пиано, и за хоръ. Композиции: симфоническа легенда „Съръ Халевинъ“, сюита „Французски народни танци“, „Танци на петъ времена“ — за оркестъръ; „Французски народни пѣсни“ — за хоръ и оркестъръ; музика къмъ „Андромеда“ (Корней) и др.

Тимпани, ит. timpani, фр. timbales, нѣм. Pauken — ударни инструменти съ опредѣленъ тонъ, състоящи се отъ медни полукълба, на които

Леки машинни тимпани

въ отворената частъ има опъната една телешка кожа, която — чрезъ различно опъване — може да се настройва. Т-тъ се употребяватъ въ оркестъра чифтно — по два: единъ по-малък — за по-високитѣ тонове, съ обемъ: В-а, и единъ по-голямъ — за по-низкитѣ тонове, съ обемъ: Е-д. По-рано, когато компониститѣ сж употребявали Т-тъ само за смѣна между тоника, доминанта и субдоминанта — Т-тъ сж били транспонирашъ инструментъ (въ С и понѣкога въ F), днесъ, когато може да се употребяватъ най-разнообразни модулационни ходове върху всички

степени на тоналността, Т-тъ се третира свободно: нотира се така, както трѣбва да звучи. Единъ тимпанистъ трѣбва да има много добъръ слухъ — за да може, презъ течение на изпълнението, да престоюва. Т-тъ се удрятъ съ палки, на единия край, на които има топки отъ коркъ или филцъ. Въ ново време различаваме: **машинни Т.**, които — съ помощта на единъ само ключъ, могат да се настройватъ; **педальни Т.**, които — вмѣсто ключъ за настройване — иматъ единъ педаль, и

въртящи се Т. — при които престоюването става чрезъ въртенето на самия крѣгъ, на който е изопната кожата.

Тинелъ, Едгаръ — Tinel, Edgar — значителенъ белгийски компонистъ, род. 27 мартъ 1854 въ Синей (Фландрия), умр. 28 окт. 1912 въ Брюкселъ, ученикъ на Гевартъ, Кюфератъ и Бразенъ — въ Брюкселската консерватория, получилъ „Римската премия“, 1881—89 директоръ на института за църковна музика въ Мешелнъ; отъ 1889 — инспекторъ на подпомаганитѣ отъ държавата музикални училища, а отъ 1909 — директоръ на Брюкселската консерватория (замѣстникъ на Гевартъ). Творби: духовна опера „Катерина“ (1909), „Колеблемець“ — за теноръ, хоръ и оркестъръ, оратория „Францискусъ“, една 5-гласна меса, мотети и др. църковни нѣща, антракти къмъ „Полиевктъ“ на Корней, една органова соната, клавирири нѣща. Писаль: „Григориянското пѣние, пълна теория на неговото изпълнение“ (1890).

Тинкторисъ, Йоханесъ — Tinctoris, Johannes — бележитъ музикаленъ теоретикъ и компонистъ, род. около 1446 въ Фландрия, умр. 1511 въ Нивелесъ, капелмайсторъ на Ферд. Арагонски въ Неаполѣ, и каноникъ въ Нивелисъ, — Т. е авторъ на най-стария музикаленъ речникъ „Terminorum musicae diffinitorium“ (около 1475) и „De inventione usus musicae“. Освенъ това, и едно учение за композицията (въ ржкописъ), състояще се отъ нѣкол-